

JULIA LONDON

NEW YORK TIMES BESTSELLERITE AUTOR

NURJATU
ŠOTI METSLANE

JULIA LONDON
WILD WICKED SCOT
2016

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga. Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik

Toimetanud Marje Mändsalu
Korrektor Inna Viires

Copyright © 2016 by Dinah Dinwiddie
© 2018 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B03340118
ISBN 978-9949-82-183-9

Kõik kirjastuse Ersen raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest

www.ersen.ee

Karenile, Rachelle'ile ja Terile, kes tegid minuga kaasa selle imelise reisi Šotimaale, kuhu läksin kirjutama. Näete? Ma ju ütlesin, et teen tööd.

PROLOOG

Inglismaa, Norwood Park

1706

KUI preili Lynetta Beaully nõudis, et preili Margot Armstrong nimetaks, mis talle meeldib kõige enam nende noorte härrasmeeste juures, kes tiirlesid nende läheduses nagu mesilased kärje ümber – pidades varandust ja sobivaid sidemeid muidugi enesestmõistetavateks –, ei osanud preili Armstrong täie kindlusega mitte ühtegi asja välja tuua.

Sest talle meeldis nende juures *kõik*. Talle meeldisid pikad, lühikesed, laiaõlgised, kiitsakad. Nad meeldisid talle puuderdatud parukatega ja loomulike, sabasse seotud juustega. Nad meeldisid talle, kui nad olid hobuse seljas või tõllas või jalutasid tohututes aedades Norwood Parkis, kus ta juhtumisi isa ja kahe vennaga resideeris. Talle meeldis see, kuidas nad teda vaatasid ja talle naeratasid ning kuidas nad naersid pead kuklasse heites kõikide lõbusate asjade peale, mida ta ütles. Nagu ilmnes, tegi ta seda üsna sageli, sest tundus, et keegi meestest või kõik viis naersid alati ja ütlesid: „Kui teravmeelne te olete, preili Armstrong!“

Margot'le meeldisid noored härramehed niivõrd, et ta veenis Lynetta kuueteistkümnenda sünnipäeva puhul oma isa, et too lubaks tal armsa sõbratari auks Norwood Parkis balli korraldada.

„Lynetta Beaully?“ oli isa tülpinult ohates küsinud, pilk kirjal, milles olid uudised Londonist. „Teda ei ole veel seltskonda viidud.“

„Aga ta teeb sel hooajal debüüdi,“ oli Margot talle lootusrikkalt meelde tuletanud.

„Miks vanemad talle pidu ei korralda?“ oli isa küsinud, pistes kirjutussule paruka alla, et pead sügada.

„Papa, sa ju tead, et neil ei ole selleks vahendeid.“

„*Sinul* ei ole selleks samuti vahendeid, Margot. *Mina* olen Norwood Parkis ainuke, kellel on võimalik korraldada ball sellele noorele naisele, kellega mul pole eriti midagi pistmist.“ Ta oli absurdse olukorra peale pead vangutanud. „Miks sa sellega nii väga peale käid?“

Margot ilmselt punastas. Lynetta oli öelnud, et see on üks tema tõelistest puudustest – Margot ei suutnud oma mõtteid varjata, sest tema hele nahk muutus vähimagi provotseerimise peale kreemikast roosaks ja punaseks.

„*Mõistan*,“ oli isa targalt öelnud, vastu tooli seljatuge nõjatunud ja käed kõhule asetanud. „Keegi noor härrasmees on sulle silma jäänud. Kas nii?“

Noh... ta ei kavatsenud sellest pikemalt heietada, aga nad *kõik* olid talle silma jäänud. Ta näppis rangлуу juures olevat lokki. „*Nii* kaugele ma oma väidetega ei läheks,“ pomises ta, uurides isa kabineti tooli brokaatkatte mustrit. „Tegelikult ma ei tooks kedagi eraldi välja.“

Isa muigas. „Hea küll. Lõbusta end. Korralda ball,“ ütles ta ja viipas käega, et Margot lahkuks.

Mõni nädal hiljem kogunesid Norwood Parki kokku kõik viiekümne miili raadiusest, sest Põhja-Inglismaal teati hästi, et Norwood Parki ballidele ei ole luksuslikkuse ja seltskonna poolest vastast, kui Mayfairi piirkonna peod Londonis välja arvata.

Viie kullatud puidust ja kristall-lühtri all, mis särasid kümnete mesilasvahast küünalde valguses, keerutasid noored daamid ballisaali põrandal Londonist kutsutud kuue muusiku särtsakate palade

saatel ringi, pakkudes oma kleitidega peadpööritavat värvide pillerkaari. Nende juuksed, traadi ja võrgu abil loodud meistriteosed, olid kuhjatud kõrgele, kunstipäraselt gravitatsiooni trotsivatesse soengutesse. Nende tantsupartnerid, kõik nägusad, headest peredest pärit noormehed, olid riietatud brokaati ja siidi, nende kuubedel ja vestidel olid keerulised tikandid. Nende parukad olid värskelt puuderdatud ja kingad läikisid nii, et ülevalt paistev küünlavalgus peegeldus neilt vastu.

Nad jõid Prantsusmaalt toodud šampanjat, sõid kaaviari ja lipsasid sõnajalapottide taha suudlusi varastama.

Margot oli pannud selga spetsiaalselt selleks puhuks valmis- tatud kleidi – kahvatu-rohelisest siidist mantoo, mis Lynetta sõnul sobis kokku tema roheliste silmade ja punakaspruunide juustega. Oma juuksetornile oli ta lisanud hoolikalt paberist meisterdatud linnukesed. Ta kandis kaelas oma lahkunud ema sätendavat teemantide ja pärlitega keed.

Margot oli Lynetta sünnipäeva auks tellinud tordi, kolme jala kõrguse söödava ehitise, mis nägi välja nagu Norwood Park ja oli asetatud söögisaali keskele, et kõik saaksid seda imetleda. Glasuuritud rinnatistele olid pandud tantsivad martsipankujud. Ühes nurgas oli kaks tillukest Margot't ja Lynettat kujutavat kuju, ühel punakaspruunid, teisel blondid juuksed.

Peol oli nii palju inimesi, et vaevu mahtusid kõik korraga tantsima. Eriti Margot oli tol õhtul väga vähe tantsinud. Kuid ta oli hoidnud silma peal härra William Fitzgeraldil, lootes, et tema õnn ehk pöördub.

Oi, aga härra Fitzgerald nägi oma hõbedase brokaatkuue ja lorkis parukaga üsna hiilgav välja. Nüüdseks oli Margot teda juba tervelt kaks nädalat eemalt imetlenud ning mehe tähelepanu põhjal arvanud, et huvi on vastastikune. Kuid täna õhtul oli härra Fitzgerald tõusnud püsti iga vallalise naisterahvaga peale tema.

„Sa ei tohiks seda südamesse võtta,“ oli Lynetta soovitanud, nägu pärast kolme järjestikust tantsu endiselt õhetav. „Ilmselgelt

on põhjus üks kahest: kas ta hoiab õhtu parimat tantsu sinu jaoks või ei kannata sind tantsule paluda, sest sa oled kohutav tantsija.“

Margot vaatas sõbratari põlastava pilgu. „Aitäh, Lynetta, sest mulle ju tuletatakse nii vähe mu näruseid tantsuoskusi meelde.“ Lynetta arvates oli see Margot' teine kõige ilmsem puudus – tal ei olnud loomulikku rütmitaju.

„Nojah,“ ütles Lynetta õlgu kehitades. „Ma tahtsin lihtsalt pakkuda selgitust, miks ta ei ole sinust täna õhtul peaaegu üldse välja teinud.“

„Palun, kallid, sul pole vaja nii palju vaeva näha, et mul tema täielikku huvipuudust mõista aidata.“

„Parem, kui põhjus on su tantsuoskuses, mitte milleski hullemas,“ märkis Lynetta rõõmsameelselt.

„Näiteks milles?“ nõudis Margot veidi solvunult.

„Pea lihtsalt silmas, et mina eelistaksin, et minu puuduseks peetaks pigem halba tantsuoskust kui võimetust haaravat vestlust arendada,“ ütles Lynetta armsalt. „Sina oled *alati* haaravalt vestelda osanud.“

Margot oli valmis seda pikemalt arutama, aga just sel hetkel läbibas rahvasumma mingi kahin. Nii Margot kui ka Lynetta vaatasid enda ümber ringi. „Mis toimub?“

„Ma ei näe mitte midagi,“ sõnas Lynetta, kui tema ja Margot kaelu ukse poole sirutasid.

„Keegi tuli,“ ütles lähedal seisev härrasmees. „Nagu ma aru saan, siis keegi, keda ei oodatud.“

Margot ja Lynetta ahhetasid täpselt ühel ajal ning vaatasid suurte silmadega teineteisele otsa. Oli veel ainult üks tähtis isik, keda sel õhtul kohal ei olnud – äärmiselt ihaldusväärne Montclare, kes oli teatanud, et tal on sügavalt kahju, kuid ta ei saa ballil osaleda, sest teda on Londonisse kutsutud. Lord Montclare'is oli olemas kõik vajalik, et olla ihaldusväärne paariline: tema aastane sissetulek oli kümme tuhat naela; ühel päeval pidi temast saama Waverly vikont; tal olid tihedate ripsmetega hirvesilmad ja lõbus

naeratus ning tal puudus igasugune upsakus. Räägiti, et Montclare on pilgu peale pannud ühele Londoni pärijannale ... kuid see ei takistanud Margot't ja Lynettat lootmast.

Tüdrukud, kes tajusid üsna hästi, mida teine mõtleb, pagesid ballisaalist trepihalli kohal olevale rõdule ootamatut külalist vaatama nii suure kiiruga, et nende kindad libisesid poleeritud kivist rinnatisel, kui nad selle kohale kummardasid.

Tulijaks ei olnud Montclare. „Oh heldus,“ pomises Lynetta.

Tulijaks ei olnud isegi üks paljudest meestest, kes Londonist sageli Norwood Parki saabusid, et Margot' isa ja vendadega äriasju ajada. Tõtt-öelda ei olnud Margot oma elus kunagi näinud selliseid mehi, kes olid uksest sisse trepihalli marmorplaatidele astunud.

„Jumaluke,“ pomises Lynetta tema kõrval.

Tõepoolest, jumaluke. Neid oli kokku viis, kõik olid pikad ja laia-õlgised ning üsna lihaselised, nende loomulikud juuksed olid pikka sabasse seotud. Välja arvatud kõige ees oleval mehel – tema tumedad juuksed langesid metsikute lokkidena ta pea ümber, nagu ta poleks üldse neid sättima vaevunud. Nende poripritsmetega kuued olid pikad ja ratsutamise tarbeks tagant lõhikuga. Nende põlvpüksid ja vestid ei olnud siidist ega brokaadist, vaid karedast villasest kangast. Neil olid jalas kantud ja kulunud kontsaga saapad.

„Kes *need* on?“ sosistas Lynetta. „Kas mustlased?“

„Maanteeröövlid,“ pomises Margot ja Lynetta kihistas veidi liiga valjusti naerda.

Lynetta naeru peale tõstis kõige ees olev mees kohe pea nagu õhku nuuskiv elukas. Tema pilk jäi Margot'l pidama. Tüdrukul jäi hing kinni, isegi nii kaugelt nägi ta, et mehe silmad on jääsiniised ja pilk läbitungiv. Mees ei pööranud ratsakindaid käest võttes Margot'lt pilku. Margot mõtles, et ta peaks mujale vaatama, aga ei suutnud. Tema seljalt käis üle külmajudin, talle tuli pähe kohutav mõte, et need silmad näevad talle otse hinge.

Keegi kõneles ja viis meest hakkasid edasi liikuma. Kuid vahe-tult enne seda, kui esimene neist rõdu alla ja täielikult vaateväljast